

צא:

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

ה א מיי פייב מהל
מלכס ה' ב יפייט
מהל משינה הלכס ב:

תורה אור השלם

1. יקרא אל השמים
מעל ואל הארץ לרין
עמם.
2. אהה הוא י' לבדך
אהה עשית את השמים
שמי השמים וכל צבאם
הארץ וכל אשר עליה
הימים וכל אשר בהם
ואתה מנחת את כלם
וצבא השמים לך
משמתיים: נחמיה ט
3. חיים וחסד עשית
עמנו ופקדתך שמרה
איתנו ייב
רוחי.
4. הלא את חייבי שאת
ואם לא תטיב לפתח
חצות רבין ואלוין
תשקתו ואתה תמטל
בז: בראשית ד
5. הנני מבוא אוחם
מארץ צפון וקבצתי
מירבתי ארץ עם עור
ופתח דרה וילדת יתרו
קנל גדול וישבו דרה:
ישיעיהו לא א
6. אז ידלג באל פסח
ותרן לשון אלם כי נבקעו
במדבר מים ונהלים
בצרכה: ישיעיהו לה א
7. בלע המות לנצח
ותחיה ארץ אלהים
דמעה מעל כל קים
ותדפת עמו יסיר מעל
כל הארץ כי ידבר:
ישיעיהו כה ח
8. לא יהיה משפט עוד
על ימים וקון אשר לא
ימלא את יקו כי הנער
בן מאה שנה ימות
ויתחיה בן מאה שנה
יקלל: ישיעיהו סה כ
9. ועמדו ימים ירע
צאנכם ובני נכר אכריכם
וכדשיכם:
ישיעיהו סא ח
10. ותפרה הלכנה
ובושה תהיה כי קולך י
צבאות בדר ציון
ובירושלם ונגד וקני
בכור: ישיעיהו כד כג
11. וקה אור הלכנה
באר התמה ואור התמה
יהיה שבעתים כאור
שבעת ימים ביום חמש
י' את שבר עמו וקחץ
מכתו ירפא:
ישיעיהו לו כ
12. ראו עתה כי אני אני
הוא ואין אלהים עמדי
אני אמית ואחיה מחצתי
ואני ארפא ואין מדי
מעיל: דברים לב ט
13. אז ישיר משה ובני
ישראל את השירה
הזאת לו ראמור לאמר
אשירה לך כי נאה נאה
סוס ורכבו וקח בסי:
שמות טו א
14. אז יבנה ויתשע
מבנה לך אלהי ישראל
בדר עיביל: ירמיהו ח ל
15. אז יבנה שלמה במה
לכבוש שקץ מואב בקר
אשר על פני ירושלים
ולמחשק שקץ בני עמון:
מלכים א יא א
16. אשרי יושבי ביתך
עוד והללך סלה:
תהלים פה
17. קול צפיר נשאו קול
יתרו ירננו כי עין בעין
יראו בשוק י' ציון:
ישיעיהו כב ח
18. תורה צוה לנו משה
מוךשה קדלת יעקב:
דברים לג ד
19. מנע בר קבדו לאום
וברכה לראש משביר:
משלי יא כ

בכורות. תלמי הבכורות: יקרא אל השמים מעל. כלומר יקרא הקב"ה לשמה הנאה לו למחן גופו של אדם (ה) מאל השמים מעל ויקרא אף אל הגוף שבה מן הארץ: מפני מה שוקעת במערב. תשוב את כל העולם עד שתחזור למקום זרימה למזרח ומשקע דלי

הוא הכי לא היה אמינא לך מפני מה שוקעת במזרח דנוהג העולם כך הוא ממקום שילא שם נכנס: כדי ליתן שלום לקונה. להקב"ה שהשינה במערב וסיון שמנעת עד מערב הולכת ומשתחוה לפני הקב"ה שגדלה ולכן שוקעת ונכנסת כפופה לפני הקב"ה: ופסי עד פלגא דרקיעא. דאם לכן ממנוונת למה הולכת בתוך המערב תכל עד אלמנעו של רקיע ומשקע לשם ומשם משתחוה כלפי מערב שכן דרך ג"ל משתחוה בדרום לפני המלך ואינו מתקרב כל כך: משום פועלים. דלילו כן היה מחשך פמאוס שכשמה צלמנע הרקיע מאירה ביותר וסבורים שעדיין יש שזות ביום והיו פועלין שוין במלאכתן עד שחשיכה ועוברי דרכים נמי לא היו יורעין ממי יחשך לנקש להם בית לניה ולכן שוקעת במערב שכשהולכת ומשתפלת והולכת וכלה אורה יודעין שמגיע שעת חשיכה: משפט יצירה. שנקרס כולו בצער וגדין ועלמות: פקידה. משעה שהמלאך פוקד הטיפה ומציבה לפני המקום מה תהא עליה כדאמרין בפרק כל היד במסכת נדה (דף טו:) מיד נורקה צו נשמה וחיית: אמר לוי. רבי משעת יצירה: ואמר לו. אנטונינוס וי אפשר לתמיכה שתמקיים אפילו ג' ימים בלא מלה שאינה מפרחת וי' אלו לא היתה נשמה נתונה עד שעת יצירה היאך תמקיים הטיפה שלא תפריח במעיה וסיון שטיפה מפרחת שזו אינה מולדת: למדני אנטונינוס. מדבריו למדתי: ופקודתך שפרס רוחי. משעת פקידה נשמר רוחי: משפט יצירה.

כשיוצא ממעי אמו או משעת יצירה: א"ל. רבי משעת יצירה: אמר לו. אנטונינוס א"כ בועט במעי אמו ויוצא אלא משעת יצירתה: כס עור ופסח. שחיון עם מומין: וכפיכ או ידלג כאיל פסח. דמשמע שמתרפאין: עומדין במומן. ואח"כ מתרפאין: בלע המום לנצח. דלעמיד לנצח מאחר שחיון שזב אינן מתין: כי הנער. כלומר כשימות אדם לעמיד ומת בן מאה שנה יאמרו נער הוא מת כי הנער בן מאה שנה ימות. אלמא מתין: וחספה הלכנה ובושה החמה. משמע שיהא אורס כהה וכחיה ויהיה אור הלכנה כאור החמה: כאן לימות המשיח. כשיכלה השיעבוד והיתה אור הלכנה כאור החמה ולעמיד לנצח וחספה הלכנה ובושה החמה מרוב נהגה של דיקוס: ולשמואל דאמר. בדוכתא אחריתי: אין בין העולם הזה וכו'. ארזי וארזי לעוה"ב: אלא כאן במחנה שכינה. ומפרה מווי חשיכה: כאן במחנה דיקוס. כאן במחנה רשעים לא גרסינן: כפיכ אני אמיץ ואמיץ. דמשמע כשם שאני אמיץ את האדם כך אני מחייבו כשמת בעל מוס עומד וי' בעל מוס: וכפיכ מחלסי ואני ארפא. שכשהוא מחיה מרפא את המחנך ועומד שלם: וסדר מה שמחלסי. שלאחר כן מתרפא וכלעיל עומדין במומן ומתרפאין: מיפס בלחד וחסים בלחד. וי"ק אני ממת אדם זה ומחיה אדם אחר: בדרך שפועלס ונגס. שזו מת זה נולד: מה מקץ ורסוי בלחד. ואין רפואה אלא במקום מתן: ישי. משמע לעמיד: נשאו קול יתדיו. היינו קול אחד: המונע בלכס. מללמדי: משפט ימי כדאשית. דכתיב כדאשית ברה כשיל התורה שיהא ראשית וישראל נקראו ראשית תבואתה" שעמדין להנחיל ברה אלכס את השמים וגו'. ברה. מורס:

רבי משעת יצירה: אמר לו. אנטונינוס א"כ בועט במעי אמו ויוצא אלא משעת יצירתה: כס עור ופסח. שחיון עם מומין: וכפיכ או ידלג כאיל פסח. דמשמע שמתרפאין: עומדין במומן. ואח"כ מתרפאין: בלע המום לנצח. דלעמיד לנצח מאחר שחיון שזב אינן מתין: כי הנער. כלומר כשימות אדם לעמיד ומת בן מאה שנה יאמרו נער הוא מת כי הנער בן מאה שנה ימות. אלמא מתין: וחספה הלכנה ובושה החמה. משמע שיהא אורס כהה וכחיה ויהיה אור הלכנה כאור החמה: כאן לימות המשיח. כשיכלה השיעבוד והיתה אור הלכנה כאור החמה ולעמיד לנצח וחספה הלכנה ובושה החמה מרוב נהגה של דיקוס: ולשמואל דאמר. בדוכתא אחריתי: אין בין העולם הזה וכו'. ארזי וארזי לעוה"ב: אלא כאן במחנה שכינה. ומפרה מווי חשיכה: כאן במחנה דיקוס. כאן במחנה רשעים לא גרסינן: כפיכ אני אמיץ ואמיץ. דמשמע כשם שאני אמיץ את האדם כך אני מחייבו כשמת בעל מוס עומד וי' בעל מוס: וכפיכ מחלסי ואני ארפא. שכשהוא מחיה מרפא את המחנך ועומד שלם: וסדר מה שמחלסי. שלאחר כן מתרפא וכלעיל עומדין במומן ומתרפאין: מיפס בלחד וחסים בלחד. וי"ק אני ממת אדם זה ומחיה אדם אחר: בדרך שפועלס ונגס. שזו מת זה נולד: מה מקץ ורסוי בלחד. ואין רפואה אלא במקום מתן: ישי. משמע לעמיד: נשאו קול יתדיו. היינו קול אחד: המונע בלכס. מללמדי: משפט ימי כדאשית. דכתיב כדאשית ברה כשיל התורה שיהא ראשית וישראל נקראו ראשית תבואתה" שעמדין להנחיל ברה אלכס את השמים וגו'. ברה. מורס:

רבי משעת יצירה: אמר לו. אנטונינוס א"כ בועט במעי אמו ויוצא אלא משעת יצירתה: כס עור ופסח. שחיון עם מומין: וכפיכ או ידלג כאיל פסח. דמשמע שמתרפאין: עומדין במומן. ואח"כ מתרפאין: בלע המום לנצח. דלעמיד לנצח מאחר שחיון שזב אינן מתין: כי הנער. כלומר כשימות אדם לעמיד ומת בן מאה שנה יאמרו נער הוא מת כי הנער בן מאה שנה ימות. אלמא מתין: וחספה הלכנה ובושה החמה. משמע שיהא אורס כהה וכחיה ויהיה אור הלכנה כאור החמה: כאן לימות המשיח. כשיכלה השיעבוד והיתה אור הלכנה כאור החמה ולעמיד לנצח וחספה הלכנה ובושה החמה מרוב נהגה של דיקוס: ולשמואל דאמר. בדוכתא אחריתי: אין בין העולם הזה וכו'. ארזי וארזי לעוה"ב: אלא כאן במחנה שכינה. ומפרה מווי חשיכה: כאן במחנה דיקוס. כאן במחנה רשעים לא גרסינן: כפיכ אני אמיץ ואמיץ. דמשמע כשם שאני אמיץ את האדם כך אני מחייבו כשמת בעל מוס עומד וי' בעל מוס: וכפיכ מחלסי ואני ארפא. שכשהוא מחיה מרפא את המחנך ועומד שלם: וסדר מה שמחלסי. שלאחר כן מתרפא וכלעיל עומדין במומן ומתרפאין: מיפס בלחד וחסים בלחד. וי"ק אני ממת אדם זה ומחיה אדם אחר: בדרך שפועלס ונגס. שזו מת זה נולד: מה מקץ ורסוי בלחד. ואין רפואה אלא במקום מתן: ישי. משמע לעמיד: נשאו קול יתדיו. היינו קול אחד: המונע בלכס. מללמדי: משפט ימי כדאשית. דכתיב כדאשית ברה כשיל התורה שיהא ראשית וישראל נקראו ראשית תבואתה" שעמדין להנחיל ברה אלכס את השמים וגו'. ברה. מורס:

רבי משעת יצירה: אמר לו. אנטונינוס א"כ בועט במעי אמו ויוצא אלא משעת יצירתה: כס עור ופסח. שחיון עם מומין: וכפיכ או ידלג כאיל פסח. דמשמע שמתרפאין: עומדין במומן. ואח"כ מתרפאין: בלע המום לנצח. דלעמיד לנצח מאחר שחיון שזב אינן מתין: כי הנער. כלומר כשימות אדם לעמיד ומת בן מאה שנה יאמרו נער הוא מת כי הנער בן מאה שנה ימות. אלמא מתין: וחספה הלכנה ובושה החמה. משמע שיהא אורס כהה וכחיה ויהיה אור הלכנה כאור החמה: כאן לימות המשיח. כשיכלה השיעבוד והיתה אור הלכנה כאור החמה ולעמיד לנצח וחספה הלכנה ובושה החמה מרוב נהגה של דיקוס: ולשמואל דאמר. בדוכתא אחריתי: אין בין העולם הזה וכו'. ארזי וארזי לעוה"ב: אלא כאן במחנה שכינה. ומפרה מווי חשיכה: כאן במחנה דיקוס. כאן במחנה רשעים לא גרסינן: כפיכ אני אמיץ ואמיץ. דמשמע כשם שאני אמיץ את האדם כך אני מחייבו כשמת בעל מוס עומד וי' בעל מוס: וכפיכ מחלסי ואני ארפא. שכשהוא מחיה מרפא את המחנך ועומד שלם: וסדר מה שמחלסי. שלאחר כן מתרפא וכלעיל עומדין במומן ומתרפאין: מיפס בלחד וחסים בלחד. וי"ק אני ממת אדם זה ומחיה אדם אחר: בדרך שפועלס ונגס. שזו מת זה נולד: מה מקץ ורסוי בלחד. ואין רפואה אלא במקום מתן: ישי. משמע לעמיד: נשאו קול יתדיו. היינו קול אחד: המונע בלכס. מללמדי: משפט ימי כדאשית. דכתיב כדאשית ברה כשיל התורה שיהא ראשית וישראל נקראו ראשית תבואתה" שעמדין להנחיל ברה אלכס את השמים וגו'. ברה. מורס:

רבי משעת יצירה: אמר לו. אנטונינוס א"כ בועט במעי אמו ויוצא אלא משעת יצירתה: כס עור ופסח. שחיון עם מומין: וכפיכ או ידלג כאיל פסח. דמשמע שמתרפאין: עומדין במומן. ואח"כ מתרפאין: בלע המום לנצח. דלעמיד לנצח מאחר שחיון שזב אינן מתין: כי הנער. כלומר כשימות אדם לעמיד ומת בן מאה שנה יאמרו נער הוא מת כי הנער בן מאה שנה ימות. אלמא מתין: וחספה הלכנה ובושה החמה. משמע שיהא אורס כהה וכחיה ויהיה אור הלכנה כאור החמה: כאן לימות המשיח. כשיכלה השיעבוד והיתה אור הלכנה כאור החמה ולעמיד לנצח וחספה הלכנה ובושה החמה מרוב נהגה של דיקוס: ולשמואל דאמר. בדוכתא אחריתי: אין בין העולם הזה וכו'. ארזי וארזי לעוה"ב: אלא כאן במחנה שכינה. ומפרה מווי חשיכה: כאן במחנה דיקוס. כאן במחנה רשעים לא גרסינן: כפיכ אני אמיץ ואמיץ. דמשמע כשם שאני אמיץ את האדם כך אני מחייבו כשמת בעל מוס עומד וי' בעל מוס: וכפיכ מחלסי ואני ארפא. שכשהוא מחיה מרפא את המחנך ועומד שלם: וסדר מה שמחלסי. שלאחר כן מתרפא וכלעיל עומדין במומן ומתרפאין: מיפס בלחד וחסים בלחד. וי"ק אני ממת אדם זה ומחיה אדם אחר: בדרך שפועלס ונגס. שזו מת זה נולד: מה מקץ ורסוי בלחד. ואין רפואה אלא במקום מתן: ישי. משמע לעמיד: נשאו קול יתדיו. היינו קול אחד: המונע בלכס. מללמדי: משפט ימי כדאשית. דכתיב כדאשית ברה כשיל התורה שיהא ראשית וישראל נקראו ראשית תבואתה" שעמדין להנחיל ברה אלכס את השמים וגו'. ברה. מורס:

